Pisarakirje

Huhtikuu 2010



”Olen ottanut soihdun”

Maaliskuun matkallamme Pietariin Vitali Filippenko halusi tulla meitä tapaamaan. Lauantai-iltana hän tuli meille tutun ystävänsä Igorin kanssa asunnollemme, ja vietimme iltaa yhdessä. Vitali halusi erityisesti kertoa ryhmäläisille, miten hän 90-luvun lopulla kärsi rangaistusta Garjelovan vankilassa, jonne Pisaran ryhmä säännöllisesti tuli. Vankilan jälkeen hän valmistui pietarilaisen karismaattisen seurakunnan pastoriksi, vaikka onkin maallisessa leipätyössä.
Pisaran juhlassa Vihdissä viime syksynä hän tutustui Guinin virkailijoihin ja sai sitä tietä luvan käydä ystävineen vankiloissa. Heidän projektinsa kohdistuu päihteistä vapautumiseen ja sen ohessa julistetaan Sanaa. Metallostroin vankilan johto on ilmaissut tyytyväisyytensä heidän työhönsä.

Vitali toi julki kiitollisuutensa siitä työstä, mitä olemme yli vuosikymmenen ajan tehneet ja lausui lopuksi: ”Kiitos teille, kun löysitte minut. Olen ottanut soihdun, ja kuljetan sitä eteenpäin”.
Tämä odottamaton lahja annettiin meille ajankohtana, jolloin ulkomaalaisten vankilatyön jatko on vaakalaudalla. Ylistys Herralle soihdunkantajista!
.

- Eeva Halme -

Kotimatka



Helmikuussa ukrainalainen Aleksander Zadoroshnij menehtyi työtapaturmassa lähellä Nummelaa. Sacha oli usein nähty asiakas Pisaran kirpputorilla, hän osallistui Pisaran tilaisuuksiin ja tarjosi monessa apuaan. Niinä kahtena vuonna, jotka hän ehti olla Suomessa, hän tutustui uskoviin ihmisiin ja uskonasiat tulivat osaksi hänen elämäänsä. Me ystävät uskomme, että hän sai kutsun Kotiin.
Olin jo syyspuolella valmistellut yhdessä ystäväni Pia Rautamäen kanssa matkaa Ukrainaan tutustumaan Slava Kapitonovin työhön, jota Pisara on tukenut usean vuoden ajan. Lentoliput oli jo hankittu, kun tieto Sachan kuolemasta tavoitti meidät. Lopulta kävi niin, että vainaja kuljetettiin Kiovaan samalla lennolla. Sachan äiti ja veli olivat Kiovassa vastassa, Slava liittyi seuraamme ja niin matkasimme myöhään illalla kolmen tunnin matkan heidän kotiinsa. Pihassa oli runsaasti sukulaisia ja ystäviä odottamassa. Arkku kannettiin asuntoon kapeita kerrostalon portaita: ”Sacha tulee!” Omaiset valvoivat yön arkun äärellä. Hautajaiset olivat seuraavana päivänä; vieraita kaksi ja puoli sataa. Saimme kertoa heille, miten pidetty ja arvostettu Sacha oli Suomessa, sekä lukea paikallislehdessämme julkaistun muistokirjoituksen. Mieltä jäi painamaan Sachan nelivuotias tytär, joka tuotiin mummolaan hautajaisten jälkeen. Hänelle ei kukaan ollut rohjennut kertoa isän kuolemasta, vaikka lapsi jatkuvasti ihmetteli, miksi isä ei soita. Yritimme vakuuttaa heille, että lapselle on aivan mahdollista kertoa turvallisesti Taivaan kodista ja siellä odottavista rakkaista.
”Mun kanteleeni kauniimmin taivaassa kerran soi…”.



Vuosikokous

Pisara ry:n vuosikokous pidettiin Nummelassa lauantaina 13.3.2010. Siellä käsiteltiin yhdistyksen sääntöjen mukaiset vuosikokousasiat. Työn kannalta ehkä tärkein oli päätös kasvattaa hallituksen jäsenten lukumäärää neljästä kuuteen ja varajäsenten määrää yhdestä kolmeen.

Hallitukseen valittiin:
Eeva Halme, puheenjohtaja
Raili Ketola, varapuheenjohtaja
Tarja Kauppinen, sihteeri
Marja-Leena Peltola, rahastonhoitaja
Tuula Tapanainen
Pekka Vauromaa
Varajäseniksi valittiin:
Kai Leppämäki,Arja Parttimaa ja Ritva Rönnqvist

Pisaran tukikohteita Ukrainassa

Ternopol helmikuussa 2010

Hautajaisista jatkoimme yöjunalla alkuperäiseen määränpäähämme Ternopoliin tutustumaan Pisaran lähettien ***Slava ja Natasha Kapitonovin työhön Missionuorissa***. Meidät majoitettiin Missionuorten viehättävään rakennukseen ja pääsimme haastattelemaan toiminnanjohtajaa.
Keskus on perustettu v. 1994 ja toimii koulutuskeskuksena eli pitää nuorille opetuslapseuskouluja ja lähettää heitä ympäri maailmaa. Sinä iltana odotettiin ryhmää Intiasta kotiin. Toinen työmuoto on ”care for people” eli ihmisistä huolehtiminen. Perinteiselle katulapsityölle ei ole tilausta, koska huostaanotto toimii Ternopolissa tehokkaasti. Toiminta keskitetäänkin vastaanottokoteihin ja lastenkoteihin sekä vähävaraisiin perheisiin.

Slavaa kehuttiin ahkeraksi ja luotettavaksi työntekijäksi.. Hänen ominta omaansa on työskentely lasten ja nuorten kanssa. Se onkin ymmärrettävää, onhan Slava itse kasvanut lastenkodissa.

Keskiviikon ohjelma oli **käynti 10-lapsisen perheen kotona** 125 km päässä. Sinne meidät ajoi amerikkalainen Georg ja mukana oli Natashan kaksoissisar Oksana. Georg osti seurakuntansa varoilla ruokaa viemisiksi. Myös vaate- ja vaippapaketteja oli kyydissä. Keli oli kamala, auraamattomilla teillä ajettiin syvissä sohjourissa eikä aina ollut mahdollista pysyä omalla kaistalla. Perillä selvisi, ettei auton pakki toiminut.

Perheenjäsenet: äiti Irina 46, (vanhin tytär Olga 25 jo perheellinen) Vladimir 21, Mihail 20, Oksana 17, Nikolai 14, Maria 13, Vasili 11, Stepan 10, Taras 7, Bagdan 6, Juri 5.



Perhe pakoili väkivaltaista isää ympäri Ukrainaa. Toisinaan he yöpyivät rautatieasemilla, osa lapsista joutui eri lastenkoteihin. Missionuoret löysivät ja kokosivat heidät sekä keräsivät rahaa, jolla heille ostettiin eräältä naiselta edullinen talo. Löytyi myös seurakunta, joka otti heidät siipiensä suojaan. Äiti ja tytär on kastettu helluntaiseurakuntaan.
Slava on osallistunut talon remontoimiseen hyvinkin paljon. Naapurit antoivat aluksi ruoka-apua, Missionuoret ovat auttaneet byrokratiassa erilaisten tukien saamiseksi, navettaan on saatu lehmä, pari possua sekä kanoja. Viljeltävää maata on hehtaari ja pojat ovat lisäksi saaneet kausiluontoista työtä. Vladimir joutui työssään muutamaan onnettomuuteen, jolloin käsi vaurioitui ja myös jalka. Rukouksessa on tapahtunut paljon paranemista.

Slava ja Oksana pitivät **pyhäkoulua** sivuhuoneessa. Ohjelmaan sisältyi kertomus Jaakobin paosta, aiheena petos. Lapset lauloivat mielellään ja tunsivat monia laululeikkejä. Lopuksi oli väritystehtävä. Pienemmät olivat erittäin vilkkaita, mutta kaikki osallistuivat innokkaina. Olohuoneessa oli **raamattupiiri** äidille, vanhimmalle pojalle sekä muutamalle naapurille. Lapset kutsuttiin yhteiseen loppurukoukseen.
Äiti oli valmistanut meille aterian, josta etenkin herkulliset salaatit jäivät mieleen.

Paluumatkalla selvisi, että vaihteista toimi enää viitonen, mutta lopulta pääsimme hyvin suoraan korjaamon ovelle aivan Missionuorten keskuksen naapuriin.



Torstai oli lastenkotipäivä. Aloitimme lasten 25-paikkaisesta **turvakodista**, jossa oleskeluaika on enintään 3 kk. Sinä aikana hoidetaan lasta kuntoon sekä etsitään sijoituspaikaksi yksityiskoti tai lastenkoti. Olimme pienten lasten osastolla. Eräs kolmivuotias poika ei tullessaan puhunut eikä kävellyt; häntä oli pidetty jossakin karsinassa. Lyhyessä ajassa hän oppi kävelemään ja enimmän osan ajasta hän viihtyi sylissä. Lauloimme muutaman laulun ja jaoimme heille enkelikortit ja suklaat. Isommat tytöt, n. 5-6 -vuotiaat, esittivät nukketeatteria. Moni roikkui kiinni Slavassa, eivätkä meidänkään sylimme tyhjiksi jääneet. Lastenkodilla oli ihana puiden varjostama piha, johon oli hankittu kiipeilytelineitä lasten motoriikan kehittämiseksi.. Edullisimmaksi tulee rakentaa ne itse.

Materiaalia hankitaan mahdollisuuksien mukaan ja Slava osallistuu rakentamiseen. Ymmärsimme paikan päällä hyvin, millainen merkitys Missionuorten toiminnalla on: Kun tunnustavat kristityt antavat aikaansa ja työpanostaan, rakkauden teot havainnollistavat Jumalan huolenpitoa. Siinä tulevat evankelioiduiksi sekä lapset että henkilökunta.

Kävimme vielä varsinaisessa **lastenkodissa**. Slava sanoi, että se on vaikeampi paikka toimia, koska katolisella kirkolla on siihen vahva ote. Kuitenkin käynnit ovat sallittuja ja toivomuksena on saada hedelmiä, jogurttia sekä vaippoja, joihin yhteiskunnan tuki ei riitä.



Läksyjenlukuhuoneessa istui erittäin hyvin käyttäytyviä 8-16 -vuotiaita tiukan tädin silmien alla. Heillä on myös monipuolista harrastustoimintaa ja eteinen pullisteli pokaaleita ja mitaleita! Nämäkin lapset olivat kovin ihastuneita Slavaan, etenkin kun kodissa ei ole miespuolista henkilökuntaa. Torstai ei ollut Missionuorten käyntipäivä eikä Slava sen vuoksi voinut pitää varsinaista ohjelmaa, mutta me esittäydyimme ja lauloimme suomeksi. Jokainen sai valita raamatunlausekortin sekä ihastusta herättävän simpukkasuklaan. Sitten tytöt esittivät laulua ja lopuksi me kaikki tiukkaa tätiä myöten menimme tyttöjen aloitteesta tiputanssia.

Merkittävä toimintamuoto on lastenkodeista uloskasvavien valmentaminen **elämänhallintaan**.

Heille opetetaan taloudenhoitoa, ruuanlaittoa, vaatehuoltoa, yhteiskunnassa toimimista ja tietenkin myös annetaan hengellistä ohjausta. Päihteiden käyttäjille käytetään Matadone-menetelmää, jossa keskitytään pienryhmiin.

Kotiin päästyäni juttelin opettajaystäväni kanssa kirkkokahvilla. Hän ymmärsi loistavasti Missionuorten työmenetelmän ja kertoi Vihdin seurakunnan naispastorista ja nuorisotyöntekijästä, jotka aikanaan kävivät eräällä ala-asteella, viettivät aikaa lasten kanssa, veivasivat hyppynarua, olivat mukana oppitunneilla yms. Ja kun he sitten kutsuivat kirkkoon, oli lasten innostus aivan erilaista kuin siellä, missä seurakunnan työntekijät vain piipahtavat pitämässä lyhyen tilaisuuden.



Slava ja Natasha kodissaan Natalian vanhempien luona. Mukana Slavan ”suomalainen äiti” Pia Rautamäki.

Missionuorten työntekijät elävät henkilökohtaisen kannattajapiirin varassa; järjestö ei siis maksa palkkaa. Pisara on jo vuosien ajan ollut mukana, tosin melko vaatimattomalla summalla. Pialle ja minulle oli mieluista nähdä heidän työtään käytännössä ja toivomme sen edelleen jatkuvan.
Kapitonovien tuki kerätään tilille 529806-20012690.

Slavan lapsuudesta ja katulasten vaiheista voi lukea Marja Kelan kirjasta: Katu, täti ja miliisi.

- Eeva Halme -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Etelä-Suomen lääninhallitus on myöntänyt 24.6.2009 rahankeräysluvan OKH388A Pisara ry:lle koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata ajalle 1.7.2009 - 30.6.2010. Keräyksen tuotto käytetään sääntöjen mukaiseen avustustyöhön Venäjällä vuosina 2009 - 11 .

Pisarakasvo Tarja



Kuka olet?

Olen **Tarja Kauppinen** Varsinais-Suomesta, Somerolta. Olen maalaistalon emäntä, kolmen aikuisen lapsen äiti ja toimin emäntänä myös Svenssonin lähimmäispalvelu-keskuksessa (työttömien ruokala.) Synnyin Kajaanissa kuusikymmentäluvulla nelilapsisen perheen kuopuksena. Perheeseemme kuului vanhempieni lisäksi isovanhemmat, mamma ja pappa, kuten me heitä kutsuimme.

Isäni suku on kotoisin luovutetun Karjalan alueelta, Suojärveltä. Jo lapsuudesta asti olen saanut tutustua kahteen erilaiseen kulttuuriin; luterilaiseen, jota äitini edusti ja johon itse kuulun sekä ortodoksiseen, johon kuului isovanhemmat ja isän suku. Meillä kävi vuorotellen molempien kirkkojen papit pitämässä seuroja ja vierailivat syntymäpäivillä yms. Luterilaisen kirkon pappeja oli monta ja useasti eri pappi, heitä en juuri muista, mutta ortodoksi kirkon isä Pentti Hakkarainen on jäänyt hyvin muistiin ja hänet tapasin myös viime kesänä sukujuhlilla. Voisi asian kiteyttää näin: vaikka lapsuuteni ei muuten ollut rikas, oli se kulttuuriperinnöltään ja hengelliseltä perinnöltään sitä rikkaampi.

Kuinka aloitit vapaaehtoistyön?

Syksyllä 1997 katulapsien kuvat mediassa alkoivat vyöryä olohuoneisiimme, varsin puhuttelevaa oli se, ettei se enää ollut kaukaisten maiden ongelma, vaan heitä oli aivan lähellä mm. luovutetun Karjalan alueella Viipurissa ja vähän kauempana Pietarissa. Koko syksynä en saanut rauhaa näiltä kuvilta ja lasten viattomilta silmiltä, jotka tuntuivat katsovan anovasti. Radiossa kaikui usein ”Rafaelin Enkelin” sanat: ”Kuka heille laittaisi edes kengät pieniin jalkoihin…”?

Aloitin etsinnät. Osoite tuntui olevan selvä, se tuli jostain päähäni ja se oli Pietari. Pietari oli kuitenkin kovin kaukana Somerolta. Olin kerran aikaisemmin 90-luvun alkupuolella käynyt isän kotikylässä Karjalan Vegaruksessa ja sieltä paluumatkalla vannonut, että jos täältä hengissä selviän kotiin, en enää koskaan mene Venäjälle, koska se oli ollut niin pelottava ja hermoja raastava reissu.

Tästä kokemuksesta huolimatta, ajattelin aloittaa vapaaehtoisentyön katulasten parissa, en vain tiennyt, mitä tehdä. Ajattelin eri järjestöjä kuten Suomen punaista ristiä, Unicefia ja UFF.ia. Eräänä iltana luin Valituista Paloista Helena Jokisesta, joka teki katulapsityötä Pietarissa. Lehti oli jo kerran roskiin menossa ja tässä se tuntui olevan; Pietari lähempänä kuin koskaan. Ajattelin soittaa tuolle naiselle, koska lehti oli vain puoli vuotta vanha. Näin tutustuin Riihimäen Idäntyöhön, jossa aloitin katulapsityön ja jo ensimmäisellä reissulla vierailin useassa eri vankilassa.

Ensimmäinen Pietarin reissu oli puhutteleva, väkevä kokemus. Lasten vankilassa oli vanhimman poikani ikäisiä poikia (14-18v). Miesten vankilassa tuli vain hiukan heitä vanhempi poika kertomaan minulle, ettei hänellä ollut kotia, ei paikkaa, minne mennä vankilan jälkeen. Ajattelin, että jos en muita voi auttaa Pietarissa, hankin tälle, lähes lapselle asuntolapaikan Pietarista. Tein paljon töitä, että sain tietooni asuntoloita vieraasta oudosta maasta. Seuraavana syksynä nuorukaisen, ei tarvinnut vapautua vankilasta kadulle. Silloin olin jo täysin mukana vankilatyössä ja Eeva Halme oli lähin työtoverini.

Miltä työn jatko näyttää ?

Vuosi vuodelta vankilalupien saaminen on vaikeutunut Venäjällä. Byrokratia on kasvanut. On vaadittu enemmän ja enemmän erilaisia dokumentteja, perustamisasiakirjoja yms. vierailulupien saamiseksi vankiloihin. Novgorodin alueen vankiloihin ovet sulkeutuivat jo pari vuotta sitten, vieraita oppeja ei kaivata ortodoksisuuden (puhdasoppisuuden) sijaan. Tosin yli sata vuotta Venäjällä toimineet kirkkokunnat ovat yhä sallittuja, näihin kuuluu mm. luterilaisuus ja baptistit.

Henkilökohtaisesti monenlainen työ kotimaassa työllistää minut täysin, vapaa aikaa ei tahdo juuri jäädä. Ainainen kiire tahtoo kietoa meikäläisen pauloihinsa. Matkoilla olen ollut viimeisen vuoden aikana harvemmin, mutta olen ymmärtänyt, että myös kotimaassa minua tarvitaan ja tehtävät voivat muuttua. Olen levollisin mielin, minne johdatus viekään, työtä on vielä paljon ja uusia elonkorjaajia tarvitaan .

Matkaraportti

Pietarin matka 19. – 21.3.2010

Matkalla mukana olivat:
Eeva Halme, Aira ja Sulo Ylänne, Pekka Vauromaa, Arja Parttimaa, Marianne Jämsä, Tuula Ronkainen ja Hannu Ristseppä. Mukanamme oli Sergei Odnorob ja tulkkina Liisa Lankinen.



Tällä kertaa meillä ei ollut mahdollista käydä vankiloissa sensijaan meillä oli kaksikin uutta kohdetta.

Lauantaina ensimmäinen käyntikohteemme oli Pietarista 70 km Murmanskiin päin olevava lastenkoti. Kylän nimi oli suomen kielelelle käännettynä ”Vähäinen”. Portilla meitä vastassa oli teini-ikäinen poika. Lumiaura oli juuri ajanut vallit kadun reunaan ja tämä poika lähti juosten hakemaan lumilapiota, jotta pääsimme ajamaan perille.

Vaikka olimme tunnin sovitusta ajasta myöhässä saimme tuntea itsemme tervetulleiksi ja meitä oli selvästi odotettu. Aulassa meitä tervehti iloinen lapsiryhmä. Saimme kuulla myöhemmin, että nämä lapset olivat tulleet kylästä meitä kuulemaan. Lastenkodissa ensimmäisenä kiinnitti huomiota valoisat, avarat ja siistit kauniisti sisustetut huoneet.

Meille oli varattu teetarjoilu ja samalla paikan johtajatar tuli kertomaan lapsista. Hänen kertomansa mukaan suurin osa lapsista oli joutunut kotonaan näkemään raakaa väkivaltaa ja monen vanhemmat oli surmattu lasten nähden. Tämä oli tietysti aiheuttanut psyykkisiä vammoja lapsille. Hän varoitteli, että lapset saattavat olla levottomia ja käyttäytyä arvaamattomasti.

Meitä vastassa olleesta pojasta johtajatar kertoi, että myös hän oli joutunut näkemään tälläisia karmeuksia kotonaan. Tämä poika, nimeltään Nikolai oli saattanut käydä aikuisten ihmisten kimppuun ilman mitään syytä. Nikolai oli käynyt lastenkodissa koulutunneilla, mutta saattanut lähteä tunnin päästä omille teilleen ja taas ilmestyä paikalle. Hänen kohdallaan oli tapahtunut ihme ja hän oli pikkuhiljaa alkanut luottaa aikuisiin. Johtajatar oli uskovainen ja vie lapsia kirkkoon sunnuntaisin. Kerran johtajatar oli sanonut Nikolaille, että en voi ottaa sinua mukaan kirkkoon koska olet ollut tottelematon. Kuitenkin kun he olivat menneet kirkkoon oli poika jo ollutkin siellä valmiina istumassa. Nyt tämä samainen Nikolai oli kysynyt johtajattarelta, miten hän voisi olla avuksi, kun me suomalaiset tulemme. Hän toimikin nyt ystävällisenä isäntänä meille.

Teen jälkeen meidät ohjattiin saliin, jossa oli nelisenkymmentä lasta. Kaikki istuivat iloisen näköisenä ja kauniisti paikoillaan. Tutustumisen aloitimme paperileikillä, jossa kuunneltiin paperista lähteviä ääniä. Kaikki, lapset, meidän ryhmä ja hoitajat olivat hiirenhiljaa ja tekivät perässä sen mitä neuvoin. Kukin muotoili paperista hahmon ja kertoi nimensä ja minkä hahmon oli paperista tehnyt. Siinä oli kukkaa, lentokonetta, rusettia, venettä, enkeliä ja monta hymyilevää naamaa. Eikä salissa ollut tietoakaan johtajattaren varoittelemista levottomista lapsista.

Kaikki osallistuivat innolla Sergein vetämiin laululeikkeihin. Aira ja Marianne esittivät kuvaelman hyvästä paimenesta ja kadonneesta lampaasta. Liisa luki vielä tarinan Lasten Raamatusta.

Toinen uusi kohteemme oli narkomaanikoti. Siellä näkemistämme ihmeistä kerromme seuraavassa Pisarakirjeessä. - Arja Parttimaa -

Vankilatyön kokous Riihimäellä

Riihimäelle oli kutsuttu koolle 28.3.2010 ensimmäisen kerran kaikki Pietarissa vankilatyötä tekevät ryhmät. Paikalla olivat Riihimäen ryhmän lisäksi Pisaran alla toimivat Vihdin ja Espoon-Kouvolan ryhmät, Idäntyön ystävät ry:ssä toimivat Hollolan ja Nastolan ryhmät, mutta heidän Pieksämäellä toimivasta ryhmästä ei ollut ketään paikalla. Myöskään Hämeenlinnassa toimivasta ryhmästä ei ollut edustajia paikalla. Lähes kaikki ryhmien käyttämät tulkit Pietarista olivat mukana Riihimäen tapaamisessa.
Tapaamisessa jaettiin tietoa siitä, missä kohteissa kukin ryhmä käy ja kuinka usein. Tiedon jakamisen välineeksi Arja Parttimaa lupasi rakentaa Face Book -sivuston ja ohjeistaa sen käyttöön. Sen avulla pystymme jatkossa seuraamaan, mitkä ryhmät ovat tiettynä aikana Pietarissa ja missä kohteissa.

Tärkeä keskustelun aihe oli vaikeudet sisäänpääsyn liittyen. Kaikkien ryhmien sopimukset ovat umpeutumassa toukokuun alussa, jatkosta voidaan neuvotella vasta sen jälkeen kun vankilavirasto on nimennyt johtajan tästä työstä vastaavalle osastolle.

Koska vankilatyön jatko näyttää kovin epävarmalta, keskustelimme mahdollisuudesta löytää uusia korvaavia kohteita.

Pisara elävää vettä

Istun kynä kädessä, valmiina kirjoittamaan, mutta mitään ei tapahdu. Tulee ajatus ja alan kirjoittamaan, mutta ei, tämä se ei ole. Toinen ajatus, ei, ei ole tämäkään. Miten voi kirjoittaa, jos ei ole aihetta eikä sanoja. Laitan ylistysmusiikin soimaan ja luen Filippiläiskirjeen, jos sieltä saisi innoitusta. Toisaalta en ihmettele sitä, ettei mitään ole sydämessä, ajatuksia Herralta, koska viime aikoina on ollut niin paljon kaikenlaista tekemistä ja työtä, ettei ole ollut aikaa tai en vain ole saanut aikaiseksi olla Jeesuksen kanssa. Vain hätäisiä huokauksia; siunaa Herra, auta Herra.

Tunnen kaipausta Hänen puoleensa, janoan Hänen läheisyyttään ja kosketustaan mutta silti en etsi tilaisuuksia ollakseni Hänen lähellään. Puolustelen itseäni, että tällä hetkellä olosuhteet, joissa elän ovat sellaiset, ettei ole tilaisuuksia tehdä niin; en ole yksin kotona, on niin monia ihmisiä, joita tulee auttaa eri tavoin, olen väsynyt työstäni ja kaikesta tästä, enkä jaksa rukoilla, en jaksa lukea Raamattua, en jaksa olla hiljaa Hänen edessään, en jaksa ylistää…..

Ja kun mietin, mitä pitäisi tehdä, niin Hän sanoo; ”Minä tiedän olosuhteet, joissa elät, minähän olen sinun kanssasi. Minä olen antanut sinulle perheesi, sukusi ja ihmiset ympärillesi, minulta olet saanut työsi, minä olen puhunut sydämellesi niistä asioista, joita sinulta odotan. Tämä on sinun elämääsi tällä hetkellä, nyt ja tässä. Ja kaiken tämän keskellä sinun tulee löytää aikaa viettää minun kanssani. Se on elinehto hengellesi, koska jos et tule luokseni, et puhu minulle, et laula minulle, et lepää minussa niin sinä näivetyt ja suhteemme kuihtuu. Minä odotan sinua, minun sydämeni ja sylini ovat aina avoinna sinulle, eikä mikään saa estää sinua tulemasta luokseni. Mikään asia elämässäsi ei saa mennä minun, Herrasi edelle. Minä annan sinulle kaiken mitä tarvitset; virvoituksen, voiman, rohkeuden ja rakkauden tehdä kaiken sen mitä sinulta pyydän.”

Kiitos Herra!
Olen todella kiitollinen Jumalalle siitä armosta, laupeudesta ja lempeydestä, jota Hän osoittaa lapsilleen. Tehdessämme vääriä valintoja tai jos emme tee mitä Hän pyytää, niin tunnustaessamme rehellisesti Hänelle sen, niin anteeksianto on välitön, Hän ei enää syntejämme tai laiminlyöntejämme muista. Aivan ihmeellistä, käsittämätöntä armoa. Jeesuksen Kristuksen sovintotyö ristillä on niin suuri ja arvokas asia Isän Jumalan silmissä, että sen perusteella voimme aina luottamuksella käydä Hänen eteensä ja tunnustaa kaikki väärät tekomme.

RAKASTAN SINUA JEESUS!
Joh.14:21 Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni. HALLELUJA!
Jumalan siunausta kaikille teille rakkaat jotka monin eri tavoin vaivaa näette, jotta evankeliumin ilosanoma Jeesuksesta Kristuksesta menee eteenpäin!

- Marianne Jämsä -

Pisaran kevätkokous

Kaikille Pisaran ystäville
Nummelan
seurakuntakeskuksessa
Kappelitie 5, Nummela
Keskiviikkona 26.5. klo 18

Tervetuloa!

Kiitos Herralle!

Yllättäen vankiloiden ovet avautuivatkin!
Siitä tarkemmin seuraavassa kirjeessä.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi